Ročník XI. — Číslo 33. Kvasilov dne 1. září 1936. Oplata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Rukopisy se nevracejí.

ADRES REDAKCJI: KWASIŁÓW - CZESKI

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Malých strastí zbavuje nás o ud tím, že na nás posílá větší.

*

Hloubka soucitu bývá nepřímo uměrna množství slov, jimiž se projevuje.

J. Poláček.

Na prahu nového školního roku.

Rychle, ba velmi rychle minula zlatá doba letních prázdnin a jsme zase u prahu nového 1936—37 školního roku. Tím nastávají jak dětem tak i rodičům obvyklé starosti, které potrvají skoro celý rok.

Velmi časovým byl proto článek u vědomělé „Matky" v minulém čísle „Hl. Vol." „Učitel a rodiče", v němž se dotkla vzájemného vztahu těch činitelů, kteří řídí výchovu mládeže. Každého z nás musí těšiti, že slova se ujímají matky a tak věcně a pravdivě činí své poznámky a úsudky o správné výchově. Snad nejedna z matek pozastaví se nad svým dosavadním poměrem ke škole a osobě učitelově, zreviduje jej, pozmění a tak usnadní učiteli výchovu svěřených mu dítek. Neboť nebude-li stálého kontaktu mezi rodiči a školou, těžko mluviti o správné výchově.

Na počátku nového školního roku položí si mnohý člen naší veřejnosti otázky: jaký je současný stav našeho školství, co se vykonalo z našich schválených návrhů v celkovém letošním plánu.

O současném stavu našeho školství víme velice málo. Dle došlých soukromých zpráv v některých českých osadách jsou školy spojeny, t. j. ze dvou škol v osadě v tomto roce bude jen jedna. Činí se to z úsporných důvodů. Druhou příčinou jest nedostatečný počet žactva v českých školách. Pisatel onoho jest toho zdání, že vůbec počínaje letoškem vstupujeme v období, ve kterém v mnohých školách počet žactva bude neustále klesati, následkem čeho budeme svědky spojování škol, ne vždy nám prospěšného.

Na valné schůzi ČMŠ, konané v Mirohošti dne 15.II. 36 r. mezi jiným bylo také schváleno činiti přípravy k vzniku hospodářské školy a k tomu účelu byla vybrána zvláštní komise. Od té doby minulo několik měsíců a kromě článků p. Josefa Malinského a p. Vl. P. té otáce věnovaných širší veřejnost se nedověděla v jakém stavu je ta důležitá otázka, jak daleko pokročily přípravné práce zvláštní komise. Správné byly úvahy „Siriuse" v článku „Také něco pro nás", umístěném v „H. V." čís. 23., kde zdůrazňoval nutnost pravidelného informování, poukazoval, že tím trpí celý náš veřejný život.

S jakým pocitem vstupujeme do nového školního roku? Jsme spokojeni s vykonaným? Těžko odpověděti kladně nebo záporně. Příliš malý zájem s jedné strany a neinformování s druhé škodí pravidelnému úsudku.

Potěšitelným zjevem letošního roku jest nevšední zájem o dobrou českou knihu, v mnohých střediscích jeví se zvýšený zájem o čtení a mnoho knih si koupila letos Volyň.

Odpovídaje na dřívější otázky, jest nutno konstatovati toto: jsme odkázáni výhradně jen na své vlastní síly a na ně jen nutno spolehati. Mnohokráte se to již zdůrazňovalo, avšak s nepatrným výsledkem. Dnes jest ještě mnoho mezi námi těch, kterých se tyto výtky vůbec nedotkly, kteří šetří, když se jedná o podporu českého školství. Jsou nejen jednotlivé osoby, bohužel, i celé osady, které doposud nechápou, že největším příkazem pro rodiče jest vychovávati děti ve své mateřské řeči.

Přáním celé veřejnosti jest, aby tyto smutné zjevy zmizely z našeho života, nechť všecky osady, mnoho-li jich jest na Volyni, tvoří harmonický celek, kterému bez výjimky ČMŠ, jeho český tisk a česká škola jsou drahé, jsou základními pilíři dalšího tvůrčího života.

S tímto toužebným přáním vcházíme do nového školního roku v naději, že na příští nový školní rok zbožné přání se stane pravdivou skutečností.

—ka.

Z Berlína i z Moskvy.

Dvě význačné události soustředily na sobě pozornost v minulém týdnu: prodloužení vojenské presenční služby v Německu z jednoho roku na dvě leta a velký proces (a hlavně rozsudek) proti trockistům v Moskvě.

Prodloužení vojenské služby v Německu do dvou let znamená ve skutečnosti zdvojnásobení počtu aktivního vojska t. j. vyjadřeno číslicemi, znamená, že Německo bude míti nyní ve zbraní přes milion vojáků.

Dekret říšského kancléře, jímž bylo toto prodloužení nařízeno, byl provázen komentáři, které odůvodňovaly toto opatření nutností obrany před komunistickým imperliasmem. Je to prý odpověď na povolání 19letých do sovětské armády, na její zbrojení a na její útočné úmysly. Tolik úřední komentáře.

Vídeňský „Telegraf" oznamuje z Paříže, že francouzská vláda odpoví na německé zvýšení síly armády dvojím způsobem: Předně svými vojenskými opatřeními a dále cestou diplomatickou.

Nejvyšší válečná rada se už radila, jaká opatření učiní proti případnému náhlému útoku Německa. Vyskytl se opětně plán na zřízení pohraniční motorisované armády, čítající několik motorisovaných divisí, jejichž mužstvo by tvořili vojáci z povolání.

Tyto rychlé jednotky by představovaly živé doplnění Maginotovy pevnostní čáry. Jejich rychlý úder by zadržel postupující německé útočné oddíly a chránil by tak mobilisaci řádné francouzské armády.

Další opatření budou na poli diplomatickém.

Francie položí daleko větší důraz na svou spojeneckou soustavu, kterou ještě vybuduje do šíře a do hloubkyy.

Francouzká vláda chce tím ukázat, že Francie se nikdy nezřekne svého velmocenského postavení. Francouzská diplomacie je přesvědčena, že žádná mocnost nezamýšlí útok na Německo.

Aby Francie ještě jednou ukázala dobrou vůli k mezinárodní spolupráci, učiní poslední pokus záchrany míru.

Francie navrhne svolání mezinárodní konference, která by začala tam, kde neslavně skončila konference odzbrojovací.

Šlo by o uspořádání snížení zbrojení a vzájemnou kontrolu zbrojení.

*

Moskevský proces proti původním bolševickým vůdcům, kteří dirigováni jsouce ze zahraničí Trockým chystali a provedli řadu teroristických činů, m. j. zavraždili Kirova a chtěli zavražditi Stalina, byl zakončen. Všech 16 obžalovaných bylo odsouzeno k smrti a rozsudek byl již proveden. V průběhu vyšetřování vyšlo však na

(Pokračování na str. 3.)

Za p. Vladimírem Medunou, bývalým poslancem.

Jako blesková rána zasáhla celou českou menšinu zpráva o neočekávané smrti p. Vladimíra Medudy z Mírohoště, bývalého poslance vládní strany v sejmu. Zemřel náhle dne 20. srpna t. r. byv raněn mrtvici.

Pan Vl. Meduna znám nejen celé české veřejnosti, těšil se oblibě veškerého obyvatelstva dubenského okresu. V zesnulém česká menšina ztrácí pracovníka, který se čile zúčastnil našeho veřejného života. Zvláště mnoho se věnoval našemu mladému sokolstvu, jeho přičiněním byly zatvrzeny stanovy několika našich jednot. On také věnoval pěknou stříbrnou ratolest, jako putovní cenu pro naše ženy závodnice.

Dlouhou řadu let pracoval ve všech význačných institucích dubenského okresu jako člen výboru, nikdy nezapomínal na svou rodnou ves, živě se zajímal o její záležitosti a přičinil se vždy k uskutečnění ušlechtilých snah.

Nezapomínal na naše učitelstvo, byl skutečným příznivcem učitelského Sdružení a často intervenoval v záležitostech učitelských.

Želíme života v plné síle a duševní svěžesti tak náhle nás zanechavšího. Paměť o něm dlouho zůstane v celé české menšině. Jeho odchodem z tohoto světa naše menšina ztratila jednoho z nejznámějších členů, a rolnictvo svého předáka.

Al. K-a.

Kouzlo osobnosti Boženy Němcové

„Božena Němcová jest z nejkouzelnějších ženských zjevů slovanských, není li nejkouzelnějším mezi nimi vůbec. Byly jiné Slovanky, snad fysicky ještě krásnější, byly jiné dovednějšími spisovatelkami, jiné opět dobroději kami svého lidu — žádná však neslučovala do té míry krásu tělesnou s tolika dary ducha i srdce, jako ona. Ztělesňovalo v dokonalé míře řecký ideál kalokagathie: byla krásná, byla dobrá, byla statečná. Kouzlu její osobnosti podléhali současníci a kouzlo to jímá nás dodnes svou čaromocí...“

Osobní krásu její vylíčila nad jiné plasticky Žofie Podlipská v životopisu Boženy Němcové. Praví tam: „Její krása se rozvinila. Černý lesklý vlas s modravým odstínem, če'o vysoké a široké, obočí temně černé, srůstající černavým odstínem nad očima kouzelnýma. Byly to oči krásně zelené, jako pohorské jezero s výrazem bolestně démonickým, nos rovný a zcela přiměřený, ústa tak malá, jak oči byly velké, tak usmívavá, vlídná. líbezná, jak byly oči zádumčivé. Třicetiletá tehdáž nevypadala jinak, než devatenáctiletá svěží dívka. Tak stkvělá byla její pleť, tak zářící oko, tak štíhlá a pružná postava. Její nádherné černé vlasy byly podél skrání hladce sčesány a v týle stočeny jednoduše v řecký uzel... Tak vypadala ta podobizna její, kterou mé srdce si zachovalo. V té podobě žije v mé paměti posud nezeslabena plynoucím časem.“

Božena Němcová byla však nejen krásná, ale také bytost nad jiné dobrá. Byla to povaha v pravdě slovanská měkká a mírná. Nedovedla od sebe odstrčiti toho, kdo se jí vlídně přiblížil, třeba dobře pozorovala, že skrýval zlé úmysly. Raději zavřela oči před ním, než by se byla odhodlala strhnouti lháři škrabošku. Karolina Světlá o ní vypravuje, jak se u ní v Praze ubytovaly po celé týdny zcela neznámé dívky z venkova, předstírajíce neodolatelnou touhu po vyšším vzdělání, majíce zatím zcela jiné záměry. Když se taková dámička hodně vyveselila, rozloučila se s ní obyčejně co nejšetrněji, vyčítajíc jí místo díků za její pohostinství, „že u slavné spisovatelky pramálo vyziskala, že si vše zcela jinak představovala, předpokládajíc, že neopomine v ní vzbuditi mohutné, v jejích prsou dřímající nadání a že se povinně postará o jeho další rozkvět“! Ani mladí muži se neostýchali navštěvovati Němcovou, aby jim darovala peníze na cesty, které prý hodlali konati v prázdninách po venkově, aby po jejím příkladu sbírali pohádky, pověry, národní obyčeje a j. A Němcová nejen, že žádného z takových podezřelých prosebníků neodbyla, ale dala mu vše, čeho mohla pohřešovati, někdy i celou hotovost své tobolky. Činila to s oblažujícím vědomím, že se jednou tito obdarovaní neopominou co nejskvěleji odměniti svému národu úžasnými publikacemi. A jak častého zklamání se při tom dožila!

Když vstoupila Božena Němcová pohostinsku do stavení, nezůstala tam nikdy pouhým hostem. Buď přišla jednou a nikdy více, nebo se stala rodinným členem, přicházejíc, kdy jí bylo třeba, kdy ji tam srdce táhlo, někdy každý den. A tu sdílela s rodinou strasti i slasti, pohovořila se starým dědečkem tak dobře, jako s desetiletým hošíkem, jehož mínění a námitky vyslýchala s naivním zájmem. Byl-li v domě nemocný, pomáhala jej ošetřovati, vyznajíc se znamenitě v domácích prostředcích. Nezáleželo jí na něaké probdělé noci. Uzdravoval-li se byla mu veselou a zábavnou společnicí. Zemřel-li někdo, vyseděla dni i noci s truchlícími, při čemž nescházela jí nikdy látka k vhodnému a okolnostem přiměřenému vypravování. Narodilo-li se děťátko, měla nesmírnou radost a pomáhala v celém domě. Byla-li svatba, zdála se ona býti šťastnou nevěstou, tak se těšila tomu

Besídka.

Josef Malinský.

Tatry a věčně tekoucí řeky.

(Dokončení.)

Zakopane a jeho okolí navštíví ročně — jak jsem se již zmínil — asi 36.000 turistů. Nejvíce je zde židů, často celé výpravy a uvidíte je jak pochodují seřaděni v čtyřstupech se zpěvem polských písní a také, chceteli vědět, v Zakopaném a okolí židé nemluví jinak než polsky. Dále je zde zastoupena třída úřednická. Kdo tu chybí je polská třída buržoásní, jak se jí všeobecně po válce říká. Značná návštěva je tu z Československa.

Čím Zakopane nejvíce přitahuje návštěvníky jest jeho čarokrásné okolí, vznešená nádhera hor, taterských velikánů.

Nejkrásnější partií je cesta Zakopane — Mořské Oko. Můžete ji vykonati dvěma směry: Po silnici 31 km dlouhé, vedené schůdně četnými serpentinami nebo horsko stezkou. Prvé cesta je pohodlejší a, řekl bych, i krásnější. Silnice je lemovaná jehličnatými stromy a na každé serpentinové zátačce se vám objeví vždy nové panorama tatranských hor a údolí. Uvidíte z různých stran a v různých barvách tatranské velikány: Gevont, Hala Gąsienicova, Svinica, Pieć Stawów Polskich, Kasprowy Wierzch, Rysy, Opalowy Wierzch, Miedziane, Žabi Szczyt a na straně československé: Širokou Javořinku, Zámky, Mlýnáře, Ganek, Vysokou, Koprový Vrch Hrubý Vrch, Kryvaň a konečně nejvyšší horu Tater Gerlach (2663 m). Malebnost této cesty je zvětšena vodopádem Sienkievičovým v dolině Roztoky. Konečná stanice této jednatřiceti kilometrové projížďky nebo pěšího pochodu je Mořské Oko. Tam putuje denně až 450 turistů, aby shlédli jezero ve výši 1395 m nad hladinou moře a ještě o 200 m výše položený Czarny Stav, který zásobuje Mořské Oko vodou. Jezero má plochu asi 80 ha a hloubka sahá něco přes 80 m. Voda je různých barev a odstínů. Připomíná mi cestu mořemi, které také mají svá různá zabarvení. Ze tří stran je Mořské Oko obklopeno vysokými horami, na nichž tu i tam leží věčný sníh, stálý dodavatel vody do řek. Voda je tu jaké my v nižinách nemáme — měkká a křišťalově čistá.

Další velice pěkné výlety možno podnikati na:

1. Gevont, který leží v zádech Zakopaného ve výši 1894 m, slavný z bájí o našich blanických rytířích.

2. Dolinu Koscieliskou, která se táhne v délce 13 km, s obou stran vedena strmými kopci s pěkně urostlými lesy jehličnatými. Její historie sáhá do středověku a je slavná tím, že zde se měl ukrývati Janošík a jemu podobní horští zbojníci. Jeskyně, které tu najdete jsou prý památkou na ony časy, z nich prý byly podnikány výpady na projíždějící dolinou obchodníky.

3. Dolinu Chocholovskou, která má

Z Berlína i z Moskvy.
(Pokračování ze str. 1.)

jeho, že stoupenci Trockého jsou i mezi aktivními sovětskými vůdci v novinářství, v armádě, v ministerstvech i v zastupitelských úřadech. Jsou nyní zatykáni a zavedeno je s nimi vyšetřování.

Touto generální „čistkou“ zajišťuje si Stalin neomezenou moc ve státě. Je v tom též spatřován již rozhodný odklon od Leninových revolučních doktrin a přeměněn SSSR v jaksi normální stát.

Tisk přináší denně nové zprávy o zatčeních, o připravovaných pučích v armádě, o chystaném atentátu též na Vorošilova, o selských nepokojích na Ukrajině, které úřední tisková kancelář sovětská vyvrací. Rozhodně prožívá Rusko vnitřní otřes, který nezůstane bez následků.

štěstí, když pomáhala zařizovati mladou domácnost.

V malých i velkých nesnázích věděla hned radu a osvědčovala znamenitou duchapřítomnost. V ničem se nepřenáhlila, mluvila pomalu a zrozumitelně, prostě a nehledaně. Uměla plakati se smutnými a smáti se s veselými. Byla ráda dětinná a říkávala s neodolatelným smíchem: „E, já jsem paní jako nepaní“ — a zpívala, hrála a skákala s mládeží, jako by nebyla nikdy poznala nesnází... (Podlipská, Životopis B. Němcové.)

Němcová byla nejen krásná a dobrá, ale také statečná. Dočítáme se o tom charakteristiku v knize Karoliny Světlé „Z literárního soukromí“: Pud sebeurčení, láska, již chovala ke svému povolání a úcta, s níž patřila na povinnosti, vyplývající pro ni z jejího talentu, osvědčily se u ní mocnějšími nade všechny ohledy jiné. Žádala si žíti jen perem a zaplatila tuto nepřemožitelnou touhu blahobytem a zdravím... ba, zaplatila ji snad i svým životem. Němcová nebyla nikterak tou trpnou obětí hladu a bídy, která z ní tu a tam se dělá, nýbrž s uvědoměním obětovala samu sebe svému nejvnitřnějšímu a nejposvátnějšímu přesvědčení. Volila raději smrt, než domnělé ponížení svého ducha. Její nepoddajnost v tom ohledu vysvítá nejlépe z velmi energického odmítnutí návrhu tehdejšího ředitele pražské reálky Wenziga, aby přijala úřad představené jakési české vyšší dívčí školy, o jejíž založení bylo tehdy již tolikráte, avšak vždy marně usilováno. Nadarmo ji ubezpečoval o bezplatné součinnosti velikého počtu výtečných učitelských sil, dokud se ústav nebude vypláceti. Němcová, jindy tak poddajná, nepřistoupila na tento návrh, jímž mohla značně zlepšiti sobě i své rodině hmotné poměry, nam tajíc, že by přijetím tohoto úkolu navždy podvázala křídla své tvořivosti. Tuto touhu po literární činnosti vyjádřila také v dopise Janu Helceletovi ze dne 4. června 1855, v němž praví: „Já musím psát; když jsem mnohdy mrzutostí sklíčena, jak sednu k práci, zapomenu vše a žiju v jiném světě, ba někdy zapomněla bych na jídlo i na spaní kdyby mi dali; ovšem jsou také dni, kdy pranic nepíšu, že mám hlavu jako zabedněnou, anebo — jak nyní — když mne touha pohání pod širé nebe, kde bých se celé hodiny nejraději v zelenu válela a nic nedělala, leda se rozkošně bavila s někým, kdo mne mil.....“ (Dokončení.)

Poděkování.

Ve prospěch odboru ČMŠ a stavby školy ve Zdolbunově věnovali

pp.:	Vincetina Jozefová	zl. 10.—
„	Jan Jaček	„ 5.—
„	Václav Hovorka	„ 50.—
„	Antonín Dlouhý, Závidov,	„ 25.—
„	Alexandr Chudoba	„ 1.—
„	Josef Kosek	„ 10.—
„	Josef Kadeřábek	„ 7.—
„	Marie Kholová	„ 10.—

Dárcům projevujeme vřelé poděkování a oceňujeme pravé pochopení pro národní zájmy.

Josef Kosek. Al. Khol.
jednatel předseda

—o—

Kronika.

Generální inspektor branné moci gen. Šmygły-Rydz v Paříži.

Gen. Śmygły-Rydz odejel dne 29.VIII. do Paříže, aby oplatil návštěvu gen. Gamelinovi, náčelníku francouzského hlavního štábu.

Uvítání v Paříži bylo velmi slavnostní. Na nádraží se dostavili generálové: Gamelin, Jeanette, d'Arbonneau, Denain, de Goys, Faury a mnoho jiných; dále ministr národní obrany Deladier, zástupce min. zahraničí Rochard, velvyslanec Łukasiewicz se členy velvyslanectví.

Gen. Śmigły-Rydz se zdrží ve Francii do neděle 6. t. m.

Československo.

Na uvítací projev starosty města Liberce odpověděl president dr. E. Beneš o poměru německo-československém. Pravil: „Podle mezinárodního práva, všude uznávaného, jsou otázky národnostní pro všecky státy bez vý-

---

rovněž svůj půvab a význam neboť se prostírá podél hranic polsko-československých.

4. Krásný je výlet ze Zakopaného do Kuznic a pak lanovou drahou na Kasprowy Wierzch. Lanová dráha, o které tu vzpomínám, byla dokončena a dána do provozu v tomto roce. Je to tedy novinka a proto velmi vyhledávaná. Jedeš-li touto drahou — je dlouhá 4 km a v některých místech běží až 700 m nad zemí — máš velmi dobrou představu, jak to asi vypadá, cestuješ-li letadlem. Konečná stanice Kasprowy Wierzch je vzdálen od polsko-československé hranice pouze 120 m. Hranice je označena bílým sloupkem s jedné strany se znakem P. s druhé strany znakem československým.

Každá cesta ze Zakopaného, každá stezka zavede vás do nových krásných partií, do malebných údolí s vesele bublajícími potůčky a říčkami. Říká se jim věčně tekoucí řeky, poněvadž nikdy nezamrzají. Tak prudký jest jejich tok, že ani tak silné mrazy, jaké panují v Tatrách, nejsou s to, aby ony řeky ve jejich šumění alespoň po dobu zimy dokázaly umlčeti.

Krása Tater jest velmi rozmanitá. Od lahodné zeleně lesů v údolích mění se s výškou v šeď skal, porostlých kosodřevinou, lišejníky, nejvýše pak úplně holých, divoce rozervaných, z nichž trčí k nebi nejvýše šedivý, věčně zasněžený taterský velikán Gerlach.

A. P. Čechov.

Příběh.

(Vyprávění vozkovo.)
Přeložil Vít Unzeitig.

Tamhle v lese za úvozem, pane, přihodila se historie. Můj nebožtík tatíček, dej jim Bůh království nebeské, vezli pánu pět set; tenkrát měli naši a šepelevští mužíci od pánů v nájmu pozemky, a tatíček vezli peníze za půl roku. Člověk byli bohabojný, číst uměli a aby někomu ublížili nebo ho ošulili, to Bůh uchovej; mužíci si jich vážili velmi, a bylo-li třeba někoho poslati do města na úřad nebo s penězi, posílali je. Vynikali nad ostatní mužíky, ale rádi otravovali červa. Nemohli přejeti vedle hospody: zastaví se, vypijí skleničku — a pryč se zármutkem! Znali tuto svoji slabost, a když vozívali společné peníze, aby neusnuli nebo se nezapomněli, vždy brali s sebou mě nebo sestřičku Aňutku.

Abych se přiznal, celá naše rodina miluje vodku. Umím číst a psát, sloužil jsem šest let v tabákovém skladišti ve městě a dovedu mluviti s každým vzdělaným pánem, a co jsem četl v jedné knize, že vodka jest ďablova krev, jest svatá pravda, pane. Vodka mě, jak ráčíte vidět, dovedla tam, že sloužím za vozku jako mužík, jenž neumí čísti ani psáti.

Tak, abych vám to vypověděl, vezli tatíček pánu peníze. S nimi jela Aňutka, a Aňutce bylo tenkrát sedm let. Do Kalančika dojeli šťastně, byli střízliv, ale jak dojeli do Kalančika, zašli do krčmy k Mojsejkovi a začali fantazovat. Vypili tři kalíšky a začali chlubiti se všem:

„Člověk jsem neveliký, prostý, ale v kapse mám pět set rublů; zachce li se mi, skoupím krčmu se vším všudy, i Mojsejku s jeho židovkou a žiďaty. Všecko mohu skoupiti.“

pinky otázkou vnitropolitickou. Na zásadě té trvá bezpodmínečně i Československo i podle toho postupuje dnes i bude postupovati bez jakékoliv změny i v budoucnosti. Nemá budiž žádný evropský stát práva do těchto otázek se vměšovat, a Československo táké, jako stát suverenní, své důstojnosti, svých práv plně vědomý, to v žádném případě nepřipustí“. O tomto projevu pana presidenta široce se rozepsal jak československý tak i veškerý zahraniční tisk, zvlaště německý. President Beneš v srpnu navštívil Chrudim, P rdubice a učinil obsáhlé projevy, v kterých o mezinárodní situaci takto se vyslovil: „Já sice nevylučuji navždycky možnost konfliktů, ale jsem dnes přesvědčen, že už mír v Evropě zachráníme“.

V dnech 20. — 23. VIII. t. r. v ČSR konaly se veliké vojenské manévry, které svými rozměry jsou největší ze všech dříve konaných závěrečných cvičení, o čem svědčí počet vojáků, který letos činil pše 100.000 Na manévrách byli přítomni president, předseda vlády, ministr národní obrany, předsedové sněmovem a mise spřátelených států. Všichni přítomní pochvalně se vyslovili o průběhu manévrů a čsl. armádě vůbec.

Zuří bitva o Irun.

Zuří bitva o Irun, hájený vládními oddíly. Do města již d padlo 200 pum a granátů. Vládní voj ka se snaží udržeti silnici před Biaritou a povstalci připravují útok na ni dělostřeleckou průpravou. Tři obrněné automobily s marockými vojáky čekají na uvolnění silnice, aby po ní vnikly do Irunu.

Kulomety a děla jsou bez přestání v činnosti. Dvě vládní letadla vrhají pumy na útočníky. Povstalci postoupili asi o 1 km, však vládních posic se nezmocnili. Oddíl generála Moly vzhledem k nemožnosti postupovati po silnici, pokoušejí se o akci na horách, avšak i tam se setkávají s velkým odporem. Ztráty na obou stranách, obzvláště u útočníků, jsou veliké.

Na frontě mezi Irunem a San Sabastianem se na obou stranách připravuje na nejbližší dny mohutný nápor na protivníka. Na straně povstalecké je kromě pravidelného vojska zasazena také fašistická milice a čety carlistů.

Anglo-egyptská smlouva podepsána.

V historickém sále locarnském na zahraničním úřadě byla podepsána příslušnými zástupci anglicko-egyptská smlouva, kterou se mírumilovně uskuteční národní aspirace egypské a upravují se dlouho prodiskutovávané anglicko-egyptské otázky.

Jak se proslýchá, obsahuje dnes podepsaná anglo-egyptská smlouva tato ustanovení: Po přechodné době vyklidí veškeré britské oddíly Káhiru, Alexandrii a jiná egyptská města, a současně s letectvem se soustředí v průplavovém pásmu. Nejvyšší přípustná síla je 10 000 mužů, pro letectvo pak 3.400 mužů. V případě potřeby může Anglie vyslat posilu. Nové egyptské vojsko, jež v budoucnosti nebude již pod kontrolou britského generálního inspektora, bude vycvičeno britskou vojenskou misí. Výzbroj armády převezme Anglie. Pokud jde o Sudan, bude egyptské vojsko mít i nadále podíl na vojenském obsazení toh to území.

Návštěvá dr. Schachta v Paříži.

Návštěvě říšskoněmeckého ministra hospodářství presidenta Říšské německé banky dr. Schachta je věnována velká pozornost pařížských listů, které se dohadují účelu Schachtovy návštěvy, půjde-li při ní o věci hospodářské nebo také o věci politické. „Figaro“ tvrdí, že Německo potřebuje úvěrů. Dosíci půjčky není ovšem pro Německo tak snadné ani v Paříži ani v Londýně, kam pojede dr. Schacht později, protože guvernér Anglické banky Montagu Norman je dosud mimo Londýn.

Dopisy.

Z Újezdců.

Dne 20. srpna t. r. o 10. hod. uvítala naše obec Preosv. Simona biskupa Ostrožského. Místní hasičský Sbor a většina občanů postavili u hasičské remisy slavobranu, kterou okrášlili zelení, prapory a nápisem. Díl hasičského Sboru na koních očekával Jeho povoz na rozcestí před Újezdcemi a v průvodu svém Ho přivedl k místu uvítání. Zde p. A. Procházka jménem obce promluvil k vzácnému hostu vřelou řeč a představený p. Josef Novotný přednesl Mu chleb a sůl. Načež se průvod ubíral za zvuků hudby k církvi, která se nachází ve vsi Újezdce ukrainské. Školní a předškolní dítky pod vedením učitelky, sypaly na cestu vznešenému hosti kvití. Celek činil pěkný dojem.

Anna Honzátková.

Různé zprávy.

Mužové a ideje, jež budovali Ameriku.

Tomaš Jefferson.

Tento třetí president Spojených států (*2.4 1743 — †4 7 1826) nastoupil úřad po Janu Adamsovi a zastával jej po dvě období od r. 1801 do r. 1809.

Byl advokátem, vychovatelem, di-

žertovali tím způsobem a pak začali stěžovati si:

„Zle jest, pravoslavní, býti bohatým člověkem, kupcem nebo podobným. Není-li peněz, není starostí, jsou-li peníze, drž se stále za kapsu, aby tě zlí lidé neokradli. Hrozný jest život toho, kdo má mnoho peněz.“

Opilý lid ovšem naslouchal, uvažoval a přemýšlel. Tenkrát stavěli v Kalančiku továrnu a všelijaké havěti a bosonohých rytířů bylo plno, jako kobylek. Tatíček se potom vzpamatovali, ale už bylo pozdě. Slovo není vrabec — vyletí a už je nechytíš. Jedou, pane, lesíčkem a pojednou kdosi za nimi na koni skáče. Tatínek nebyli bojácný, ale uvažovali: tudy lesem, nevede jízdná cesta, jenom seno a dříví se po ní vozí, a nikdo nemá tam co skákati, zvláště v hodiny, kdy se pracuje.

„Jako by nás honili,“ povídají tatíček Aňutce, „spěchají za námi. Měl jsem v krčmě mlčet! Oj, dceruško, cítí moje srdce cosi nedobrého!“

Zamyslili se chvilku nad svým nebezpečným postavením a povídají mé sestřičce Aňutce:

„Věc je podezřelá, možná, že skutečně nás honí. Ať tomu tak či onak, milá Anuško, vezmi peníze, schovej je u sebe a ukryj se za křoví. Přepadnou-li mě, proklatí, běž k matce a dej jí peníze, ať je zanese starostovi. Ale nechoď nikomu na oči, běž lesem, úžlabím, aby tě nikdo nespatřil. Běž a Boha milosrdného vzývej. Kristus s tebou!“

Tatíček dali Aňutce uzlíček s penězi, ona vyhledala si nejhustší křoví a skryla se. Za chvilku přijeli k tatíčkovi tři na koních; jeden zdravý, tlamatý, v bavlněné košili a vysokých botách a druzí dva otrhaní, špinaví, patrně z továrny. Ten v bavlněné košili, zdravý, silný mužík, zastavil koně a všichni tři chopili se tatínka.

„Stůj! Kde máš peníze?“

„Jaké peníze? Hajdy ke všem všudy!“

„Peníze, co vezeš pánu jako nájemné. Dej je sem, čerte lysý, sice duši zahubíš, zahyneš bez pokání!“

A začali tatínka bíti a tatínek, místo aby prosili, plakali nebo co, rozhněvali se a začali jim nehorázně spílat.

„Proč na mě dorážíte, ďábli? Jste to sběř, Boha ve vás není, cholery na vás není! Nezasloužíte peněz, nýbrž metlou, že by vás tři léta záda svrbět nepřestala! Běžte, mamlasové, nebo se začnu bránit. Mám nabitý revolver na šest ran!“

A lupiči těmi slovy zdivočeli ještě víc a bili tatínka, čím kdo právě mohl.

Prohledali celý povoz, celého tatínka, i boty mu zuli; když uviděli, že tatínek, jsa bit, nadává jim ještě víc, začali ho mučit různým způsobem. Aňutka zatím seděla za křovím a viděla, chudinka, všecko. Když už uviděla, že tatíček leží na zemi a chroptí, sebrala se a utíkala křovinami, úžlabími nazpět k domovu. Byla děvčátko malé, bez všelikého pochopení, cesty neznala i běžela, kam ji oči vedly. Domů bylo devět verst. Jiný by doběhl za hodinu, ale malé dítě, jak známo, udělá krok vpřed a dva na stranu a ne každé dovede bosýma nohama nutno utíkati po lesním jehličí; také nutno býti zvyklý na les, ale naše děti nejsou — povalují se stále na peci nebo na dvoře.

(Pokračování.)

plomatem a při tom největším demokratem doby. Když byl zvolen presidentem, přijel ke Kapitolu koňmo, sám, bez průvodu, koně přivázal, vešel a složil před Kongresem přísahu. Jako president zůstal vždy prostým člověkem, nevytvořil si ze svého washingtonského sídla dvůr a nenapodoboval šlechtu, neboť uznával jen jediné šlechtictví: šlechtictví ducha. Jeho jediným zaměstnáním byla práce pro národ a svoji pevnou víru v demokracii vyjadřoval přesvědčením o politické a přirozené rovnosti všech, co protikladu aristokracie.

Prohlášení neodvislosti Spojených států, ta tvrdá, ale spravedlivá obžaloba anglického vládního systému, bylo jeho dílem a Kongres je schválil dne 4. července 1776 téměř beze změny. Svobodný duch dobyvatelů Severní Ameriky nesnesl kolonisačních metod anglických, rozvázal všechny politické svazky s Anglií a jejími králi a vzal vládu do svých rukou. Čin 56 zástupců třinácti států, kteří podepsali prohlášení neodvislosti, přinesl krásné ovoce a velký podíl na úspěšném vývoji dnes tak mocných Spojených států, náleží Tomáši Jeffersonovi. Nejvýznačnějším pak diplomatickým činem jeho presidentství bylo výhodné získání Louisiany od Francouzů v roce 1803.

Tomáš Jefferson byl skutečným výrazem kultury, uhlazenosti a šlechetnosti a celý jeho život byl vždy v souladu s tím, co hlásal. Jeho názory, ač spadají do doby starší jednoho sta let, jsou i dnes časovými, neboť vyjadřují pravdu. A pravda jest jenom jedna, pravda věčná, nezměnitelná.

Zemědělská revoluce

Dva Angličané, A. Hastings-Thomas a V. C. Dashwood, objevili po čtyřletém badání metodu pěstování píce bez půdy.

Za čtrnáct dní má býti po celé Anglii postupně zřízeno 20 pokusných stanic, na kterých bude předvedena účinnost nové metody za kontroly zemědělských odborníků.

Ministerstvo zemědělství sleduje tyto pokusy s velkým zájmem.

Podle tvrzení vynálezců se jeden hektar jejich umělé půdy vyrovná úrodností 170 hektarům pole. Ze semene za pět korun vyroste prý 200 met. centů zelené píce.

V hlavním centru, v King's Cross, kde budou předváděny pokusy, se chystají vynálezci „vyrobiti“ denně tunu kukuřice v laboratoři z galvanisovaného železa.

Vnitřek labolatoře je naplněn řadami regálů. V každém z nich je kukuřice v různém stadiu růstu. Na příklad v dnešním regálu je semeno. Ve včerejším již jsou bílé výhonky. V předvčerejším jsou výhonky větší a tak dále, až do desatého dne, kdy rostlina dosáhne plného vzrůstu.

Nejzajímavějším na tom je, že rostliny rostou bez země. Na vrchu laboratoře je nádrž, plna vody obsahující nepatrné množství určitého chemického roztoku. Roztok obsahuje hlavně látky z půdy. Koupí-li si ho průměrný rolník za 21 zl, vydrží mu celý měsíc.

Na dně nádrže jsou malé otvory. Každých 24 hodin se otevře jeden z kohoutků na dně nádrže a po tři minuty „prší“ vodní roztok na vrchní řadu regálů.

Za deset dní je celá žeň hotova.

„Takové labolatoře,“ praví Dashwood, „lze postaviti v každém domě, na zemi či kolem zdí a nevyžadují mnoho práce.

Zvířata, krmená touto umělou pící, nemusí chodit na pastvu. Poněvadž tato mladá píce je neobyčejně snadno stravitelná, nepotřebuje dobytek tolik pokrutin, nebo otrub.

Ale při tom je nutno podotknouti, že tento způsob pěstování rostlin se hodí jenom pro píci, poněvadž rostliny nevivinou klasy a semena.“

Podle názoru odborníků v ministerstvu zemědělství způsobí tento vynález hotovou revoluci v zemědělství. A to je teprve začátek!

Bude ušetřen drahocenný archiv sevilský?

Množství překrásných staveb Španělska leží v doutnajících sutinách, mnoho nenahraditelných historických památek, jež byly národním pokladem španělským, doznalo zkázy. Není již četných chrámů, paláců a archivů, i rodný dům Cervantesův v Toledu, kde tento národní básník Španělska žil a pracoval, byl srovnán se zemí. Unikne zkáze i drahocenný archiv sevillský? Potomek nesmrtelného mořeplavce Krištofa Kolumba, vévoda de Verahua, velkým úsilím a nákladem sebral cenné památky, vztahující se na objevení Ameriky. Vedle map, plánů, nákresů a různých dokumentů obsahuje archiv bohatství soukromých i dvorních dopisů, věkem již hodně sežloutlých a blednoucího písma. Špa-

52.

tajemně, proto se tak zvláštním úsměvem usmíval. Pošli lokaje ven, nesmíme prozatím věci přikládat veliké důležitosti, dokud se nepřesvědčíme, jak daleko sahala jejich smělost.“

Hraběnka okamžik váhala. Byla zle rozezlena, že její chráněnka se najednou objevila v nepěkné situaci a byla blízka výbuchu, že všechno služebnictvo naráz vyžene. Když se však její pohled setkal s pohledem hraběte, jenž prosebně se na ni díval, podlehla bezděky jeho vlivu.

„Jdi ven, zavolám tě, až budu chtíti,“ poroučela přísně a zamračila se naň. Lokaj hbitě vyklouzl ze dveří a hraběnka, vyhýbajíc se pohledu na přítomné pány, pokračovala v jídle. Chvíli bylo ticho; hrabě vyměnil s Arturem významný pohled a potlačiv úsměv, dopil čaj a sáhl po cigaretě.

„Musíš něco podniknouti, aby přestal býti zámek předmětem historek celého okolí,“ řekl po chvíli laskavě. „Ta Nina je intrikánka, která, jak se zdá, nemá naprosto žádné bázně. Mohla by už míti rozum. Adjunktovi je teprve osmadvacet roků a nadarmo kazí takového mladého člověka.“

„Prosím tě, svaluj všecku vinu na Ninu, jako by adjunkt byl malý chlapeček, kterému nevinně ubližují. Je asi horší než ona, slibuje

49.

„Kdo je od něho béře?“

„Já ani nevím, snad mamsel Nina.“

„Jak bys nevěděl, musíš to vědět,“ zvolala hraběnka povýšeným hlasem, v němž se hněv tetelil. „To by byl pěkný pořádek, abych se ani nedověděla, co se zde děje. Kdo je při tom, když přijdou růže do zámku?“

„Někdy tam bývám já, někdy kuchyňská nebo někdo jiný.“

„Kdo dává čerstvé růže do váz? Hezky rychle!“

„Prosím, já,“ pronesl stísněně.

„Dáváš všechny, které ti Nina odevzdá?“

„Poníženě prosím za odpuštění, někdy si nějakou nechám,“ přiznával se zkroušeně.

„Tak? Nějakou růži? Padesát růží je nějaká! Sobě jich milostivě dáš více než nám? To je zlodějství a zloděje nemohu....“

„Prosím poníženě, já opravdu si nechám dvě nebo tři a ostatní zůstanou v kuchyni,“ vyhrkl lokaj pln úzkosti, zaslechnuv jméno zloděj. „Mamsel Nina si dává do svého pokoje každý den čerstvou kytici růží a kuchyňská od ní dostává také několik. Co na mne zbude, to už je to nejmenší.“

Hraběnka jako ze sna se rozhlédla na muže i na Artura. Oba násilím zdržovali smích a hraběnka, vidouc to, byla dvojnásob rozezlena.

nělský král Ferdinand v jednom listě nařizuje Poloským, aby byly Cristobalu Colómovi dány potřebné lodě na cestu do Indie. Na jiném zežloutlem pergamenu s velikou pečetí je blahopřání královských manželů admirálovi po šťastném návratu z jeho první cesty. Vévodovi de Veragua se podařilo sebrat i četné listy „admirála" nad oceánem a místokrále nad Indií", jeho přátelům, papežskou bullu. Kolumbovu závěť a jeho dopis synovi Diegovi. Před des ti lety přešel archiv z rukou Kolumbova potomka do vlastnictví španělského státu. Byl bedlivě střežen v sevilském Indickém domě.

Původ železobetonu.

V šedesatých letech minulého století přišel francouzský zahradník Josef Monier (1823 až 1906) na myšlenku, zhotovovati květináče a nádržky na vodu tak, že si vytvořil formy z drátěného pletiva, které pak po obou stranách obil cementovou maltou (směs cementu a písku s vodou). Brzy hotovil tím'o způsobem schody, desky trouby, trámce i krátké můstky. Objevu Monierova si brzy všímali inženýři, zejména Francouz Hennebique (1843 — 1921), který vypracoval důmyslnou teorii tohoto nového staviva, jehož kostra se skládá ze železných drátů nebo prutů, obklopených betonem, a jenž pojmenován železobetonem armovaným čili vyztuženým betonem.

Kostel, v němž se smí kouřit.

V Americe dávno není novinkou že kostely různých církví lákají věřící světelnou reklamou, jež hlásá, že dům boží je opatřen ústředním topením a biografem neb jinými výhodami pohodlí nebo zábavy. Korunu tomuto závodění v popularitě nasadil jistý chrám v Los Angelos, který veřejně na rozích hlásá, že se tam smí kouřit. Před vchodem do tohoto podivného stánku zbožnosti je skutečně krámek s kuřivem a na všech sedadlech v kostele jsou připevněny popelníčky . . .

Létající ponocný se strojní puškou.

Úplnou novinku na poli nočního hlídání zavedla Zemědělská banka v Chicagu, která se opětovně stala oběti gangsterských návštěv. Skupina budov této agrární banky je teď střežena v noci poletujícím ponocným, který krouží s letadlem v němž je namontována strojní puška, nad objekty banky, jež jsou po celou noc ozařovány několika silnými vrhači světla, aby se k nim nikdo nemohl tajně přiblížit.

Hospodářský zpravodaj.

Má se zlepšovat půda v jamách při sázení ovocných stromků?

Při sázení ovocných stromků hraje velikou důležitost jáma, do níž stromek vsadíme. Nekopeme jámu velikou proto, aby se do ní volně mohly kořínky rozložiti. To má zcela jiný účel. I když pro objem kořínků stačila by jáma 50 cm v průměru, nutno kopati jámu nejméně 1 m v průměru. To děje se proto, aby se zem, v níž má strom ve svém dalším vzrůstu tvořiti kořínky, provrstvila, zkypřila, aby stromek svými novými kořínky do ní snáze vnikal. Čím více je země kolem stromku provrstvené, zrigalované, tím lépe a proto není jáma nikdy dosti veliká. Takto zkypřená zem lépe přijímá a drží vláhu, je vzdušná a následkem toho proměna živin je v ní snažší a dýchání kořínků je usnadněno. Strom dýchá celým svým tělem, tedy i kořeny a v zemi upěchované, slehlé, tvrdé, je mu dýchání kořínků téměř znemožněno, nehledě ani k tomu, že jemné kořínky do tvrdé půdy těžko vnikají a živiny z ní ssají.

V dobrých půdách nezáleží na hloubce jámy a tato může býti vždy hlubší. Oproti tomu jáma hluboká, v půdě se špatnějším spodkem byla by dřív na závadu, protože kořeny zlákané ke spodu jámy narazí pak na málo výživné vrstvy. Jest ale dobře, když v tomto případě spodek nehluboké jámy zkypříme.

Při zasypávání jámy dáva se ornice do spodu, ke kořenům, bez ohledu

CENY OBILÍ.

Záznam 31. VIII. soukromého obchodu— zač kupuje.

Žito	zl. 12.00	za 100 kg
Pšenice	„ 19.00	„
Ječmen	„ 14.50	„
Oves	„ 10.25	„
Hrečka	„ .—	„
Proso	„ .—	„
Řepák	„ 33.00	„
Hrách	„ .—	„
Fasole	„ 20.00	„
Mák	„ .—	„
Jetel	„118.00	

„Teď budeš povídat, k čemu kradete růže, nebo půjdeš na hodinu z domu," vynutila těžce a všecka ve tváři zrudlá stihala lokaje zničujícím pohledem.

„Ale, moje drahá, nerozčiluj se," chlácholil ji hrabě. „Nestojí to za to, aby sis zdraví kazila."

„Ne, tohle se musí vyšetřit, to je již přes příliš, co se za mými zády děje a jak jsem klamána. Kam dáváš ty růže?", obořila se na lokaje.

„Mám, prosím, známost s jedním děvčetem a posílám mu je," povídal tiše.

„Arci, nějaké velké dámě," posmívala se zlostně. „Kam je dává kuchyňská?"

„Ta má také známost."

„Cože, ten svatoušek? Že se nestydí! Pěkné věci se dovídám, čím dál, tím je to lepší. Víš také, nač potřebuje Nina tolik květin?"

„To, prosím, nemohu říci," řekl váhavě.

„Mluv pravdu, přimluvím se za tebe, aby ti paní hraběnka odpustila," vmísil se Artur do hovoru.

„Co by věděl o Nině?" pronesla hraběnka, podívavši se káravě na synovce. „Ta přece nemá žádných tajných známostí."

„Hraběcí milosti, má," ozval se lokaj jaksi pohněvaně. „Mívá tuze často návštěvy."

„Cože povídáš? Nina, návštěvy? Čí? Kdy? Kam k ní chodí?" ptala se hraběnka všecka rozčilena.

Teď byl také hrabě zvědav a sledoval velmi pozorně hovor.

„Jen všechno řekni, to uděláš nejlépe," pobízel lokaje.

„Večer, když je panstvo po večeři, chodí k ní na návštěvu někdy nějaké paničky nebo pán."

„Který pán?" ptala se, dusíc se tajeným hněvem.

„Teď někdy chodí pan adjunkt z cukrovaru."

Sotva ta slova pronesl, rozesmál se hrabě tak srdečně a hlasitě, že na pokračování hovoru nebylo ani pomyšlení. Hraběnka sice naň vrhala káravé a zlostné pohledy, ale hrabě se smál a nakazil smíchem také Artura, jenž se k jeho smíchu připojil. Nakonec počala se usmívati také hraběnka.

„Co je ti k smíchu?" ptala se francouzsky, nutíc se k uraženému tónu.

„Kdo by se nesmál, když si vzpomenu, jak potom já odnáším následky Nininých milostných dobrodružství. Nina má v rukou nitě tajných intrik a hází dovedně mezi úřednictvo bomby, které dávají podnět k palácovým revolucím. Proto ředitel se tvářil tak

na to, přijdou-li kořeny až na její povrch a teprve na tuto dává se nahoru půda spodní, horší. Případné zlepšení půdy přídavkem kompostní země, bobře setlelého hnoje anebo i umělých hno iv lze vřele doporučiti. Ne ale úplnou výměnu špatné půdy lepší zemí, protože stromky by byly jako v malém květináči který se později nedá vyměňovati. Takto vsazený strom by s počátku sice pospíval, jakmile by ale kořeny vnikly do vůkolní neúrodně země, zastavily by se v dalším vzrůstu. Proto je vždy lépe stromky sázet do půdy, v jaké mají dále růsti, ale hlavní podmínkou zdaru dalšího vzrůstu je zem pro nově vsazený stromek hodně na široko zrigolovati, čehož docílíme velikou jámou. Je-li jáma v průměru 2 m, tím lepší. Opakuji: jáma pro stromek nikdy není dosti veliká!

Z Chmelného trhu.

V uplynulém týdnu byla na žetec-kém trhu chmelném stále ještě poptávka po zbývajícím chmelu loňské sklizně. Zájem se tentokráte projevoval více o střední zboží. Kupoval se nej n pro cizinu, ale i pro domácí potřebu. Podle jakosti zboží se p hybovala cena za žatecký chm l ro n k 1935 od 725 do 950 Kč za 50 kg. Teplé a slunečni počasí, které bylo na konci minulého a počátkem tohoto týdne, bylo dalšímu vyzrávání a hlávkování chmele příznivé. V polovině týdne se však opět dostavilo deštivé počasí. Prudká bouře, která se ve středu v odpoledních hodinách snesla nad žateckem, způsobila značné škody na chmelnicích v některých částech oblasti. Podle odhadu bylo poraženo opět asi 10 000 kop chmelnic. Největší škody byly způsobený opět v okresích: Postoloprty, Žatec a Kadaň, rovněž z okresu rakovnického byly hlášeny škody. S česáním chmele se v některých obcích začalo a počítá se, že sklizeň všeobecně začne počátkem příštího týdne. Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci. — Na Roudnicku chmelnice pro stálé deště vykazuji h rší zdravotní stav. Letošní sklizeň počíná buditi značné obavy a potrvá-li deštivé počasí, je možné, že velká část sklizně bude musit zůstat neočesána. Tím se ovšem opravují všechny dosavadní odhady. Zar ží při stálé nezaměstnanosti nedostatek česáčů.

Nákupy žateckého chmele nové sklizně pokračují na venkově a běžné ceny se pohybují
od Kč 800 do Kč 900 za 50 kg.
Za výběrové zboží se platí až 1000 Kč za 50 kg. Česání chmele je v proudu.

Adresa redakce a administrace: Kwasiłów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor J. Zeman. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/42 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.